

τῶν μερῶν αὐτοῦ. Πρὸς τούτοις ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ὄμνυται εἰς τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ ὅτι θὰ ἐκδικήσῃ τὸν περιφρόνησιν, μεθ' ἡς προσπνέχθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων, διδώσιν ἡμῖν ὁ Ὁμηρος τὸ ἰστορικὸν τοῦ σκῆπτρου τούτου. Βλέπομεν τοῦτο ἐπὶ βουνῶν βλαστάνον, τῷ σιδηρῷ ἀποχωρίζομενον τοῦ κορμοῦ, ἀπογυμνούμενον φύλλων καὶ φλοιοῦ καὶ γινόμενον κατάλληλον ἵνα χρησιμεύσῃ τοῖς τοῦ λαιοῦ κριταῖς ως σημεῖον τοῦ θείου αὐτῶν ἀξιώματος.

ταῦτα τὸδε σκῆπτρον· τὸ μεροντερον φύλλα καὶ ὅζον  
φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομήτης ἐρρεστος λέλοιπε,  
οὐδὲ ἀραθῆσεν· περὶ τῷρ φάρ ἐξ χαλκὸς ἔλεγε  
φύλλα τε καὶ φλοιός· τῷρ αὐτέ μιν νῦν Ἀχαιῶν  
ἐρ παλάμης φορέονται δικαστόλοι, οἵτε θέμιστας.  
πρὸς Διὸς εἰρύαται — — —

‘Ο ‘Ομηρος δὲν ἐσκόπει τόσον νὰ περιγράψῃ ἡμῖν δύο φάδδους διαφόρου ὕλης καὶ σχινατος, δύον αισθητὴν νὰ χορηγήσῃ ἡμῖν εἰκόνα τῆς ποικιλίας τῆς ἑξουσίας, ἡς σύμβολα ἡσαν αἱ ὄρδοι αὗται. Ἐκείνη μὲν ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, αὕτη δὲ παρ’ ἀγνώστου χειρός ἐκ τοῦ ὅρους ἀποκοπεῖσα· ἐκείνη κτῆμα παλαιὸν εὐγενοῦς οἴκου, αὕτη πρωρισμένην νὰ πληρώσῃ τὴν τυχοῦσαν παλάμην· ἐκείνη ἐκταθεῖσα ὑπὸ μονάρχου ἐπὶ πλειστων νήσων καὶ ἐπὶ ὀλοκληρους τοῦ Ἀργους, αὕτη δὲ κρατηθεῖσα ὑψηλή ἐνδός ἐκ μέσου τῶν Ἑλλήνων, εἰς δὲν πρὸς ἄλλοις ἦτο ἐμπειπιστευνην ἡ περιφρόνησις τῶν νόμων. Αὕτη πράγματι ἦτο ἡ διαφορά, ἡς ἔνεκεν ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς εὐρίσκοντο ἀπέναντι ἀλλήλων: διαφορὰ ἓν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς παρ’ ὅλην τὴν τυφλὴν αὐτοῦ ὁργὴν δὲν ἥδυνατο ἡ νὰ ὄμολογήν.

Ἐν τούτοις οὐχὶ ἀπλῶς ἐκεῖ ἔνθα ὁ Ὁμηρος μετὰ τῶν τοιούτων αὐτοῦ περιγράφων συνδέει καὶ περιστέρω προθέσεις ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἔνθα πραγματεύεται ἀπλῶς περὶ τῆς εἰκόνος ἀναλύει τὴν εἰκόνα ταύτην ἐν εἰδεις ἰστορικοῦ τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα τὰ μέρη ταύτης, ἀτίνα ἐν τῇ φύσει ὁργμένη συναλληλώς κείμενα, ἐν τῇ εἰκόνι αὐτοῦ οὔτω φυσικῶς ἐπίσης ἀλλήλοις ἔπωνται καὶ τῇ τοῦ λόγου δοῦτοι οἰονεὶ συμβαδίζωσι. Π. χ. θέλων νὰ περιγράψῃ ἡμῖν τὸ τοῦ Πανδάρου τόξον, κεράτειον τόξον τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ μήκους, καλῶς ἐστιδωμένον καὶ ἀμφοτέροις τοῖς ἄκροις χριστῷ περικεκαλυμμένον ἐλάσματι τὶ πράττει; Ἀπαριθμεῖ πάντας τούτους τοὺς χαρακτηρισμοὺς ξηρῶς τὸν ἔνα κατόπιν τοῦ ἄλλου; οὐδὲδὲλως· τοῦτο θὰ ἐσῆμαινε μᾶλλον παράστασιν καὶ προσδιορισμὸν τοιούτου τόξου οὐχὶ δύμως διαζωγράφησιν αὐτοῦ. ‘Ἄρχεται ἀπὸ τοῦ κυνηγίου τοῦ αἰγάλος, ἐκ τῶν κεράτων τοῦ ὄποιου ἐγένετο τὸ τόξον’ ὁ Πάνδαρος, ἐνεδρεύεις ἐν τοῖς βράχοις, ἐφόνευσε τοῦτον τὰ κέρατα ἡσαν θαυμασίου μεγέθους, τούτου ἔνεκεν δῷσε ταῦτα διὰ τόξον· ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ καλλιτέχνης συνδέει αὐτά, στιλβώντει καὶ περικαλύπτει. Οὕτω δὲν προελέχθη βλέπομεν ἐκ τοῦ ποιητοῦ προερχόμενον ἐκεῖνο ὅπερ παρὰ τῷ ζωγράφῳ βαθυπόδην δὲν δυνάμεθα ἡώς γεγενημένον γόνον νὰ ίδωμεν.

— — — τόξον ἐνέκοορ ιξάλον αἰγάλος  
ἀρρίον, ὃν φά ποτ’ αὐτὸς ὑπὸ στέροροιο τυχῆσας  
πέτρης ἐκβαίροτα, δεδεμένος ἐρ προσδοκῆσαι,  
βεβλήκει πρὸς στῆθος· ὃ δ’ ἔπιτος ἔμπεσε πέτρη,  
τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιιδεκάδωρα περύκειν.

Θὰ ἦτο ἀτελεύτητος ἡ ἔκθεσις πάντων τῶν τοιούτων παραδειγμάτων. Πᾶς ὁ μετὰ τοῦ Ὁμηρου ἐξωκοινωνέος ἀνευρίσκει πλῆθος αὐτῶν.

(‘Ακολουθεῖ).

ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

## ΛΙΝΑ.\*

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκείνο ὅπερ μένει.

VIII.

‘Ἐν τέλει ὅτε ἡ αὔγη, οἰονεὶ διὰ χρωστῆρος ἐνέγρψεν ἐπὶ τοῦ χειμερινοῦ αἰθέρος δύο ἢ τρεῖς φωτεινὰς ἀποχρώσεις τανινοιειδεῖς, ἔρθονος ἴδρως ἐν εἰδει πυκνῶν μαργαριτῶν ἐπέλαμψεν ἐπὶ τῶν κριτάρφων τοῦ ἀστερίους, ὅντος ἡγέφες τότε τοὺς ὄφικλιμούς καὶ παρατηρήσας πέριξ δι’ ὅρίστου βλέμματος, ἐπανέκλεισεν αὐτοὺς ψελλίζων

— Διψώ!

‘Ο ιατρὸς ἔδωκεν αὐτῷ τότε μέγα ποχλιάριον γάλακτος, εἶτα δὲ δύο ἔτι τοικύτα, καθ’ ὅσον ὁ στόμαχος αὐτοῦ εύτυχῶς δέν ἡρνεῖτο νὰ περιλάβῃ αὐτά· προχωρήσας δὲ κατὰ ἐν βῆμα πρὸς τὸν Σταυρὸν προσειδεν αὐτὸν διὰ βλέμματος μαχροῦ, ἐν ᾗ δηλὴ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ψυχῆς αὐτοῦ εἰλονίζετο, καὶ ἐψέλλισε μίαν μόνην λέξιν:

— Εὔχαριστῶ! . . .

Μετὰ τοῦτο καθίσας ἐκ νέου παρὰ τὴν κλίνην, ἀνέψεινε τὴν ὄλοσχερη ἐμφάνισιν τοῦ λαμπροῦ τῆς ἡμέρας φωτός.

Καὶ ὅντως, θαυμασία ὑπῆρξεν ἡ ὄλοσχερης αὐτοῦ ἐμφάνισις· ἡ ἀνατέλλουσα ἦν μία τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τοῦ φεβρουαρίου, ὃ δὲ οὐρανὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους, ἀπαλλαγεῖς τῶν χιονοκρυστάλλων νεφελῶν τοῦ ιανουαρίου, μηδοῦως δὲ εἰσέτι ἐνδύθεις ὑπὸ τῶν ζοφερῶν τοῦ μαρτίου ὄπλιχῶν, διαχειλῆσαι τὸν συγχάκις προσηνής καὶ αἰθρίος. ‘Ο καλλίστιλπνος τοῦ Φοίβου φανός ἀνήφην ἥδη ἐπὶ τοῦ ὄχροῦ στερεώματος, καὶ δὲ χρυσαῖ τοῦ ἀκτίνες, διαπερῶσαι τὰ ἀερούρη παραπετάσματα τῆς κοιτίδος, περιέβαλον διὰ λαμπροῦ στέφους τοὺς ἔχνθοὺς τοῦ παιδός βοστρύχους, διακεχυμένους ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἀτημελῶς. ‘Ο ‘Ιωάννης διήκουσε τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ, ἥτις ἦτο

1) Πιλάρος Δ. στ. 105 — 111.

\*) Ἰο: ἀριθμ. 18, σελ. 358—360.

μος καὶ τοι φοργχώδης, ψυχόσας δὲ τὸν σφιγμόν, εὗρεν αὐτὸν πλήρη παρὰ τὴν ἀσυνήθη ταχύτητα αὐτοῦ.

Οὐτε βραδέως ἀπεμακρύνετο τῆς κλίνης, διὸ καὶ ἡ κ. Βέρλεϋ, ὅπο το κρήτος φοβερής ἀνησυχίας, ἡρπασαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Λοιπόν; ἡρώτησεν ἔκεινη.

— Ἐσώθη! ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης μειδιῶν μετ' ἀνεργηνεύτου ἐκφράσεως καὶ δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Σωτῆρα Σταυρόν.

## X.

Τῇ ἑσπέρᾳ, ἐπικενθών, μετά τινας ὥρας ἀναπαύσεως ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ἀνεκάλυψε διὰ τῆς στηθοκοίτης ἐμφράξιν εἰς τοὺς μεγάλους βρογχούς σωληναῖς ἐφοβήθη διενέ ποτροπίστιν τῆς στηθικῆς φλογώσεως, ἀλλ' εύτυχῶς εὗρεν ἦδη τὸν Ρογῆρον ἡρκούντως ἴσχυρὸν ὄπως ὑποτῆ τὴν ἐπίθεσιν ἐκδορίου· ἐπομένως ἡ θεραπεία αὐτοῦ, ὑπὸ μηδενὸς πλέον ἐπιπειλουμένη κινδύνου, ὥραν μόνον καὶ φροντίδων ἔχογένεν.

Οἰστρός Βερέξ, θυμαζόν τὴν λαμπρὸν ἐπιτυχίαν, ἐσπευσεν ἵνα συγχαρῆ τῷ νεαρῷ συναδέλφῳ αὐτοῦ.

— Εὔχετε πρὸ ύμων λαμπρὸν μέλλον, ἔγκαπτέ φίλε! τῷ εἶπεν εἰλικρινῶς.

Ἔδη ὁ Ἰωάννης οὐδὲν ἀντεἶπε ποὺς τὴν πρόγνωσιν ἀνέλκεις δέ καὶ πάλιν τὴν φίλαξιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ μόνον μέχρι τῆς νυκτός, ἡτις καὶ ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ διον οὐπω.

Τὸ μέλλον του!... φεῦ, εἶχεν ἦδη ἐγκαίνισει αὐτὸν ὁ νεαρός ἐπιστήμων ὁ ἄρτι κατενεγχθεὶς ὑπὸ αὐτοῦ θρίξμος κατὰ τοῦ θανάτου, ἐν τῷ ὄποιώ δύως, ὡς πρώτος αὐτὸς ὠμολόγησε, μόνον ἵνα ὑποσκοτήσῃ καὶ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς φύσεως κατώθωσεν, οὐδὲν δὲ ἐπράξει πλέον τούτου, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἵνα ἀντεπεξέλθῃ νικηφόρως κατὰ τῆς διαγνώσεως τεσσάρων δικαιμάτων ἰστρῶν. Καὶ οὐτο μὲν ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ δικαίων ἱκανοποίησις τῆς ἡθικῆς ὑπερηφανίας αὐτοῦ· ἀλλ' ἱκανοποίησιν ἔσχεν οὐχ ἡττον καὶ ἡ ψυχή: τὸ παιδίον τούτο εἰς ὁ ἐπεδαψίλευσε τοὺς καρπούς τῆς ἐπιστήμης καὶ τὴν ἡρόσιωσιν αὐτοῦ, ἡτο ὁ ἀδελφός τῆς Λίνας, τῆς γυναικὸς ἦν ἐπὶ πέντε ἦδη ἐτη σιγηλῶς ἡγάπη· ἀλλὰ μόνη αὐτοῦ ἡγόνει μέχρι τοῦδε πότον ἐκείνος συνεμερίστηκε τοὺς φύσους καὶ τὰς ἀγωνίας, τὰς ἐπιμόνους προσπαθείας, ἃς κατέβαλεν ἐν τῇ κατὰ τῆς νόσου πάλῃ, καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν τῆς βουλήτεως καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἴσχυν, διὸ ἡδύνηθη ἵνα καταβέλῃ τὸν θάνατον· ἐπίκροτο δὲ αὐτῷ ἡ ἰδέα διεί το καθ' ἦν ἡμέραν οἱ οἰκεῖοι θὰ ωμίλουν αὐτῷ περὶ τῶν ὀρειλομένων ἀντιμισθίων, οὗτος δὲν θὰ ἡδύνητο νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς ἀδελφῆς τὸ ἀντίτιμον τῆς μερίδος τῆς ἔκυτος καρδίας, ἦν ἐσπατάλησε κάριν τοῦ ἀποθυγήσκεντος ἀδελφοῦ.

— Αδιέφορον! εἶπε καθ' ἑαυτόν μήτοι ὁ ἐκ θυ-

σιῶν διεκτρεφόμενος ἔρως δὲν εἶναι ὁ ὑψηλότατος; τέως ἐν τεῖς νεανικαῖς ὀνειροπολίκαις μου ἐπεζήτουν περίστασίν τινα, ἐπίσημόν τινα εὔκαιρίαν, ἡτις θὰ μοι ἐπέτρεπε νὰ δικαιώσω πρὸ τῶν ὄμμάτων αὐτῆς «έκεινον, ὅστις δὲν ἔγενετο στρατιώτης ή ναυτικός», νὰ τῇ ἐκφράσω τὸν ἔρωτά μου σιωπηλῶς· ἦδη δὲ εὔκαιρία αὖτο μοι παρουσιάσθη, ὅποιαςδήποτε δὲ καν τύχη ἐκτιμήσεως, ἔγω ἐπωρελήθην αὐτῆς!

Περὶ τὴν ὄγδοην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἡ κ. Βέρλεϋ εἰσῆλθεν ἀκριποδητή.

— Κύριε Ἰωάννη, τῷ εἶπε· ἐσκέφθην ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ κόπωσις ἔχει ἀνάγκην ἀναπληρώσεως τῶν δυνάμεων· ἡτοιμασα λοιπὸν δεῖπνον κατὰ τὴν ιδικήν μας ὥρειν, ἡ ὅποια ἐλπίζω διεί δὲν θ' ἀπαρέση καὶ εἰς ὑμᾶς παρέθεσα δηλαδὴ ινδικά φαγητά καὶ ἐπιδόρπια· ἐπιθυμείτε ν' ἀποδεχθῆτε;

— Εὐχαρίστως, κυρίᾳ· ἀπεκρίνατο ὁ νεαρός ἀνήρ.

Κατηλθόν τότε εἰς τὸ ἐστικτόριον, τοῦ ὄποιου ἡ γηνησία ἀνατολικὴ διασκευὴ ἀνεμίμνησκε πιστῶς τὰς Ἰνδίας διὰ τῶν πολυχρόνων μεταξίνων καὶ μαλλίνων τεπήτων, τῶν καλλιρίνων φιέθων, τῶν διπλῶν ἐξ ζωγραφημένου διοπτηρίου λίθου θυρίδων, τῶν δορῶν τίγρεων ἐκ Βουνδαλκούνδης, καὶ αὐτοῦ τοῦ λινοῦ περίκλινούματος τῶν τείχων, διερ προσηλοῦτο εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁροφῆς.

Τπερβαίνων τὸν οὐδόν ὁ Ἰωάννης, εἰς τοῦ ὄποιου τὸν βραχίονα ἤρειδετο ἡ κ. Βέρλεϋ, ἐποίησε κίνημα διπισθόδρομήσεως, πρὸ αὐτοῦ ἐν τινι τῶν γωνιῶν τῆς αιθούσης ἀπλέτως καταυγάζουμενη ὑπὸ τῆς εὐρεγγοῦς τῶν πολυελαχίων λέμψεως, ἐθενουργής ὑποβέθρα συνεκρότει ἐλαχιογραφίαν, μονονουχὶ βλέπουσαν καὶ λαλοῦσαν, θυμαζότιν καλλιτέχνημα τοῦ μεγάλου Βωδροῦ.

— Αναγγωρίζετε τὴν μαθήτριάν σας, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπε μειδιῶτα ἡ κ. Βέρλεϋ.

— Ναί, ἀπίντησεν ἀπλῶς ὁ νεαρός ἀνήρ.

(Ακολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Λ. Π.).

## ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.—Ρετσίνειος δραματειός ἀγῶν ἐν Περιστεραί.—ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Θαῦτα, λυρική καμφόδα τέλος πράξεις, ἐπη τοῦ κ. Louis Gall t, μείος τοῦ κ. J. Massenet.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ο δημαρχος Πειραιών κ. Θεόδωρος Ρετσίνας, πρὸς μνήμην τοῦ νιού αὐτοῦ Γεωργίου προεκήνυξε δι' ἐπιτροπῆς ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ αὐτοῦ καταρτισθείσης ἐκ τῶν κ. Παύλου Ἰωάννου, Χρ. Γιαννοπούλου, Ιακ. Δραγάτσην καὶ Γ. Λαζαρίου δραματικὸν ἀγῶνα πρὸς ποίησιν τραγῳδίας, διδαχθησούμενης τὸ πρῶτον ἐν